

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 546/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Tomkom, Floriánova 2, Prešov, proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 22C/113/2015 z 20. apríla 2022 a rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6Cob/35/2022 z 30. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozsudku z dôvodu hrozby vážnej ujmy.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného účastníkom konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 22C/112/2015 o zaplatenie regresnej náhrady vo výške 30 % z poistného plnenia uhradeného žalobkyňou (poisťovňa, pozn.) ako náhrady škody spôsobenej dopravnou nehodou v sume 33 283,77 eur s príslušenstvom z titulu zodpovednosti sťažovateľa ako prevádzkovateľa vozidla, ktoré viedla vodička zodpovedná za dopravnú nehodu, pretože sťažovateľ neuhradil poistné riadne a včas. Okresný súd rozsudkom z 20. apríla 2022 žalobe poisťovne vyhovel a sťažovateľa zaviazal na úhradu žalovaného nároku. Proti tomuto rozsudku sťažovateľ podal odvolanie.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom z 30. júna 2022 rozsudok okresného súdu potvrdil.

4. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nevyužil možnosť podať dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu z dôvodu, že podanie dovolania považuje za vylúčené podľa § 420 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a to i napriek správne mu poučeniu o možnosti podať dovolanie v napadnutom rozsudku krajského súdu. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom overil toto tvrdenie a zistil, že dovolanie sťažovateľ skutočne nepodal.

II.

Sťažnostná argumentácia

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] namieta, že v priebehu celého konania tvrdil neoprávnenosť žaloby, pretože medzi poškodenou a poisťovňou došlo k uzavretiu zmiernu v inom súdnom konaní, ktorého sťažovateľ nebol účastný, čím mu bola odopretá možnosť sa aktívne brániť. Sťažovateľ poisťovné uhradil oneskorene, v deň vzniku škody, čo bolo dôvodom na priznanie regresnej náhrady.

Sťažovateľ namieta porušenie práva na spravodlivý proces a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu aj krajského súdu, pretože sťažovateľ v konaní rozporoval výšku vyplateného plnenia poisťovňou z dôvodu pochybností, či všetky spôsobené zranenia boli v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou. Okresný súd v bode 35 a 36 napadnutého rozsudku vyhodnotil, že sťažovateľ nepreukázal svoje tvrdenia k pochybnostiam o tom, či malo byť plnenie vyplatené v určenej výške. Takéto dokazovanie o zdravotnom stave poškodenej však podľa názoru sťažovateľa nebolo možné vykonať z dôvodu značného časového odstupu, preto vykonanie takéhoto dôkazu ani nenavrhol. Zároveň okresný súd považoval výšku odškodnenia za právoplatne určenú v predchádzajúcom konaní.

Vzhlľadom na to, že dopravnú nehodu spôsobila poškodená, považuje uplatnenie regresného nároku za zjavné zneužitie práva, ktoré podľa čl. 5 CSP nepožíva právnu ochranu.

Sťažovateľ ďalej poukázal na svoje majetkové pomery, ktoré mu neumožňujú uhradiť regresný nárok v stanovenej sume. Regresná náhrada v tomto rozsahu má pre sťažovateľa likvidačný charakter. Sťažovateľ namieta nedostatok dôvodov napadnutých rozsudkov, keďže v nich absentuje vyhodnotenie jeho majetkovej spôsobilosti uloženú povinnosť splniť. Tvrdí tiež, že v konaní bol porušený princíp rovnosti zbraní procesných strán.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré malo spočívať v nedostatku dôvodov napadnutých rozhodnutí, v porušení princípu rovnosti strán, v odňatí možnosti konať v predchádzajúcom súdnom konaní a nesprávnom vyhodnotení dôkazného bremena, resp. nemožnosti vykonať dôkazy v prospech sťažovateľa. Kľúčová časť sťažnostnej argumentácie tak smeruje k nedodržaniu procesných garancií, ktoré tvoria obsah práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces.

7. Podľa čl. 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Pojem „procesný postup“ v § 420 písm. f) CSP je potrebné vyložiť v kontexte pojmu „právo na spravodlivý proces“ [ten v dotknutom ustanovení oproti skoršej úprave v § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku pribudol, pozn.], ktoré je dotknutým ustanovením garantované strane konania, a súčasťou práva na spravodlivý proces je pritom nepochybne aj náležité odôvodnenie rozhodnutia zodpovedajúce kritériám podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 559/2018).

10. Sťažovateľ, kvalifikovane právne zastúpený advokátom, v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že podanie dovolania je vylúčené zákonom bez bližšej špecifikácie dôvodu a v rozpore s poučením obsiahnutým v napadnutom rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania rozsudku krajského súdu využitím mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

11. Sťažovateľ tak nevyčerpal účinný právny prostriedok, ktorý mu zákon [§ 420 písm. f) CSP] na ochranu jeho základných práv a slobôd priznáva, pričom nielenže nepreukázal, ale ani len netvrdil, že tento právny prostriedok nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

12. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

13. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu